

Is echter de bedoeling een soort verzekering in te stellen en wijkt men daarmee af van de oorspronkelijke bedoeling dan is het beter niet alleen het wezen, maar ook den naam te veranderen, en ook te overwegen of deze soort van verzekering de geschikste vorm is. Waar ik dus een beslist principieel bestrijder ben van een verplichte bijdrage op de aangegeven wijze, zoo hoop ik echter van harte dat alles in het werk zal worden gesteld om het meerdere inkomen voor het Ondersteuningsfonds te verkrijgen. Als een schrede in de goede richting m. i. vermeld ik nog het besluit genomen op de laatste vergadering onzer Afdeeling: Aan den correspondent van het Ondersteuningsfonds wordt tot nadere opzegging het recht gegeven *op kosten van de Afdeeling* te doen al wat kan dienen om meerdere bijdragen te verkrijgen voor het Ondersteuningsfonds.

Aarlanderveen, 3 Februari 1904.

P. MAATS.

HOMOEOPATHISCHE BEHANDELING VAN CATARACT.

Geachte Redactie!

Naar aanleiding van de conclusiën door Prof. KOSTER getrokken uit het artikel van den Heer SHAW, die geheel afwijken van mijn mededeeling in n°. 24, 1903 van dit *Tijdschrift*, kan ik ter opheldering mededeelen dat het *origineele* artikel niet in mijn bezit was toen ik bovenbedoelde mededeeling schreef. Ik had toen mijn kennis geput uit een kort referaat voorkomende in *The principles and practice of homoeopathy* by RICHARD HUGNES, Ed. 1902, pag. 438, dat, zocals mij nu is gebleken, niet met de feiten overeenkomt. Ik kan niet anders dan hierover mijn spijt betuigen, doch hoop alsnog in het bezit te kunnen komen van een ander origineel artikel over dit onderwerp, dat ik nu maar niet zal memoreeren, uit vrees dat mijn referent mij wederom in den steek zal laten en hiermede mijn vroegere bewering schragen (wat door dit slecht gekozen voorbeeld is mislukt), dat geneesbaarheid van beginnende cataract met medicijnen meer is dan „een veel verspreide homoeopathische bewering”.

Utrecht, 3 Februari 1904.

A. DE GROOT.

CORRESPONDENTIE.

DE BESMETTELIJKHEID DER LEPRA.

Prof. MENDES DA COSTA maakt mij opmerkzaam op een onjuistheid in mijn hoofdartikel van 6 Februari, waar ik beweerde, dat de lepra hier te lande haar contagiousiteit volledig zou hebben afgelegd. Tijdens mijn assistentschap bij Prof. VAN HAREN NOMAN was in ons land geen enkel lepra-geval bekend, waarvan de infectie niet in de tropen had plaats gehad. Thans kent Prof. MENDES DA COSTA een geval van lepra bij iemand, die niet in de tropen is geweest en hier te lande door een familielid moet zijn geïnfecteerd. De leprozen in zijn kliniek hebben tegenwoordig hun eigen eetgerei, lijf- en beddegoed, maar worden overigens met andere zieken op een zelfde zaal verpleegd. Al is bij lepra hier te lande het besmettingsgevaar gewis uiterst klein, toch is het niet voorzichtig, haar voor non-contagieus te verklaren.

H. BURGER.
